

Naši delegati o kongresu mladine

Kongres ZSMS je za nami. Morda je še malce težko strniti vse vtise, ki so jih dobili naši delegati, pa smo se kljub temu zbrali za okroglo mizo. Omejili smo se zlasti na tri teme; govorili smo o težavah mladih družbenopolitičnih delavcev, o kongresu ter o osebnih občutjih delegatov, izbranih med veliko množico mladih iz naše občine.

Pri pogovoru so sodelovali:

Branko Myer, Branko Tesovnik, Vladimir Tomašek, Srečo Čož, Stane Smid in Olga Miljan.

Takole je potekal!

Tesovnik: Zal je še vedno čutili preveliko nezainteresiranost med nekaterimi mladinci, tako da so razprave o predkongresnih dokumentih v marsikaterem aktivu potekale zelo stihijno. Pri nas je 1200 mladih, pa jih je bilo med nami precej, ki niti vedeli niso, kako pomemben trenutek je pred nami. Na kongresu smo se jasno opredelili, da moramo mladino družbenopolitično vzgajati že v šoli. Za pasivnost mladine so v veliki meri krivi tudi razni šefi, ki ne odpravljajo družbenopolitičnega dela med delovnim časom.

Čož: To je morda že res, toda menim, da moramo krivdo najprej iskati pri sebi in pri sebi tudi razčistiti, šele potem lahko nastopamo navzven.

Myer: Mladi moramo biti samokritični, pa tudi to še vedno ni dovolj za delo samo. Starejši morajo biti naši sodelavci in ne iniciatorji našega dela. Pomembno je, da damo iniciativo mi mladi sami.

Tesovnik: Lahko rečem, da mladi od kongresa veliko pričakujejo in upam, da ne bodo razočarani. Povsem jasno je, da kongres ni bil noben mejnik, temveč samo potrditev dosedanjega dela, kljub temu, da bo treba nekatere metode dela krepko spremeniti. V delovnih sredinah bo treba voditi pravo politiko. Več pozornosti bo treba posvečati osnutkom posameznih pravil, dogovorov. „Na svetlo“ pridejo že izgotovljeni osnutki, mi pa moramo težiti za tem, da ne razpravljamo samo o že izgotovljenih osnutkih, temveč da tvorno sodelujemo tudi pri pripravih le-teh.

Vtisi z razstave

Prva med enakimi

Oktoberka razstava v Jelovškovi galeriji na Kodeljevem je že tretja skupna predstavitev del akademskega slikarja Staneta Kumarja in akademskega kiparja Aladarja Zahariaša. Pokazala sta se nam z nove strani.

Pri slikarju sta prvič „flomaster“ zamenjala tuš in pero, drugič pa je motivika čisto nova. Risbe so namreč nastale leta 1968, med bivanjem in po vrnitvi Staneta Kumarja iz Amerike; železničarske prizore so zamenjale podobe nasprotij sodobne civilizacije (Drogirani hipi), živi prizori s klopi v lesemestnem parku (New York - Centralni park, Newark - New Jersey, V parku itd.), neponovljivo zadete in značilne ameriške ostarele dame, nadičkane in navešene kot noveletne jelke (Ameriška dama) pa njim

pravo nasprotje risba dveh mladih črnk (New York - Harlem). Da bi se popolnoma ne iznevil samemu sebi, tudi ni pozabil na lokomotivo (Carmina).

Vseh slik je 34; razumljive so in do kraja stvarne podobe nekega življenja, ki se mu še vedno radi čudimo, neradi pa priznamo, da ne zadržno posega tudi v naše sredine.

Presenetil je kipar. Nazadnje smo Aladarja Zahariaša spoznali po skupini realističnih ženskih kipcev iz žgane gline, tokrat pa je do kraja abstrakten. Spojil je železo in

steklo, oziroma točneje, steklo je vdela v kovino, pri čemer je nepogrešljivo, da je kovina, ki naj nosi svojo vsebino, tudi obdelana na drug način kot steklo. Železo je grobo, umetnik je daleč od tega, da bi prikril zvarjene stike, površina je na videz in na dotik hrapava. Tudi steklo bi lahko razbil in okrušil, vendar ostaja vsekoli gladko, pa naj bo to krogla, okrogla ali oglata ploščica. Steklo, prozorno in nenevarno, je kot jedro, bistvo skulpture, varno spravljeno v plašču železa.

Zahariaš je razstavil 9 skulptur, naslovi so naslednji: variante Vibe, Rojstva in Ikarus, pri čemer pa je treba opozoriti, da ti pomenjivo navodila in razpoznavne predvsem za

umetnika samega. Kritiki Janez Mesenski je zapisal, da se Zahariašve skulpture bližajo nekaterim oblikovnim in strukturalnim dosežkom sodobnega oblikovanja nakita.

ALENKA LOBNIK-ZORKO

V Jelovškovi galeriji sta se v oktobru znova predstavila s svojimi likovnimi stvaritvami akademski slikar Stane Kumar in akademski kipar Aladar Zahariaš

ŽIRIJA

ZA PODELJEVANJE PRIZNANJ OSVOBODILNE FRONTE SLOVENSKEGA NARODA PRI MESTNI KONFERENCI SZDL LJUBLJANA, KOMENSKEGA 7

razpisuje
za leto 1975

80 srebrnih priznanj Osvobodilne fronte

ki jih bomo podelili za območje ljubljanskih občin ob obletnici ustanovitve Osvobodilne fronte slovenskega naroda - 27. aprila 1975.

Priznanja bomo podelili posameznikom in organizacijam na območju mesta Ljubljana za dosežke trajnejše vrednosti v družbenopolitični dejavnosti pri razvijanju samoupravnih odnosov in uveljavljanju revolucionarnih tradicij Osvobodilne fronte.

Žirija bo predvsem upoštevala delovne ljudi, občane in njihove organizacije, ki so se posebno izkazali in so še dejavni pri uresničevanju idejnopolitičnih nalog SZDL v družbenopolitičnih in družbenih organizacijah, organizacijah združenega dela, samoupravnih in družbenopolitičnih skupnosti, še posebej pa pri socialistični vzgoji mladine. Pri tem bomo upoštevali tudi mlajše družbenopolitične delavce. Izbrali bomo zlasti tiste, ki za svoje družbenopolitično delo še niso dobili pomembnejših družbenih priznanj, odklovanj ali nagrad.

Predlog za srebrna priznanja OF naj pošljejo predlagatelji (družbenopolitične in družbene organizacije, organizacije združenega dela, društva in drugi družbeni dejavniki) občinskim komisijam za podeljevanje priznanj OF pri ustreznih konferencah SZDL oziroma mestni žiriji najkasneje do 15. januarja 1975. Kasnejši predlogov žirija v letu 1975 ne bo mogla upoštevati.

MESTNA ŽIRIJA ZA PODELJEVANJE PRIZNANJ OF

Žuljave dlani moških dijakov

Vseh prostovoljcev, ki so se prijavili, nismo mogli sprejeti. Brigado je sestavljalo dvaindvajset mladincev in mladink. Na sestanku smo izvolili komandirja čete. Sporočili so nam, da bomo morali imeti državno zastavo, pa tudi obilico dobre volje in veselja do dela, ko se bomo zbrali na zbornem mestu, to je na Kongresnem trgu.

S pesmijo smo se odpravili na delo, zares tako, kot se marljivim brigadirjem spodobi.

Delegati - udeleženci 9. kongresa ZMS iz občine Moste-Polje pred kongresno dvorano

Pred nedavnim nas je prenetila vest: Manice Lobnik - 47 let ji je šele bilo - ni več med nami!

Moščani smo jo morda poznali bolj skozi pisanje - tudi v Nsk se je precej oglašala - kot v njeni človeški biti, čeprav je prejšnja leta stanovala v Prvomajski ulici na št. 13. In vendar je bila predvsem človek. Ena

tistih, ki se vztrajno bojujejo za premočrten razvoj vse družbe in posameznika v njej, pa morda prav zato kdaj pa kdaj tudi zanihajo v tistih nadobnostih, ki dajejo človeškemu še večjo človečnost.

MANICA LOBNIK

Taka je bila tudi v svojem pisanju. Spoznanja iz let medvojne ilegalnega življenja in delovanja v Slovenskih gorah in Preleki so mlademu dekletu ostala neizbrisno v spominu. Iz njih pa seveda iz notranje potrebe so nastajala prva krajša dela, ki jih je začela objavljati leta 1948 v mariborskih ter nato v ljubljanskih revijah in drugih periodikah. Potem je nastajal prvi njen roman, naturalistična pripoved o povojnem slovenjogoriškem kmečkem življenju Gorniki in čas (objavila ga je l. 1957). Organsko rast mlade pisateljice kaže drugi njen roman Rosa na pajčevini, ki je izšel še istega leta. V njem gre že za poskus psihološke razčlemba rasti in propada dveh nosilcev zgodbe. Morda kot avtoričin davek tempu časa je z zakasnitvijo izšla satirična burka, pa še bolj groteskna tragikomedija iz prvega leta po osvoboditvi Jirga Butolena ali tri dni direktor; vendar je od l. 1955 šla skozi več slovenskih odrov verjetno prav zaradi nekaterih uspehov in igralsko boljvrijh prizorov.

Potem je leta 1961 izšel najobsežnejši avtoričin tekst Ledinčani, kolektivni roman iz prelomnega 1941. leta v slo-

venjgoriški skupnosti. V njem je prislo verjetno najbolj do izraza tisto, kar so nekateri pisali o njenem delu: naturalistično socialnobiološki determinizem; prekrivanje robustoelementarne pripovedi z lirskimi pejzaži in z ne zmeraj organsko metaforiko; stilnoidejna raznorodnost ipd., itn.

Manica Lobnik pa je v svojih delih vedno bolj negovala in poglabljala prav tisto, kar je izbojevala že sama v sebi: neizumetničeni humanizem „svojega“ časa! In nastajala so dela Mrtvi bataljon (l. 1963 je bil v Mariboru nagraden), scenarij za film Dom onemoglih (l. 1965), feljton Dobro otroke imava, Hana (l. 1966), roman Mlade trave (l. 1968), nastajali so načrti za romana o zdomcih ter Razočaranja in še kaj. V njih je nadaljevala svojo premočrno pot partizanske ilegalke vse od svojega 16. leta starosti naprej.

Njena literarna zapuščina seveda še čaka nadrobne obdelave in ocene, njen človeški lik pa nam je že zdaj izoblikovan. In ko za njo žalujemo njeni najbližji, se jim pridružujemo tudi mi z vero v njen človeški lik, ki nas bodri in spodbuja: ljubiti domovino, svobodo, bodočnost, pomeni ljubiti življenje nenehno bojujočega se, ustvarjalnega človeka. In taka je bila Manica Lobnik. AM

Črna rekreacija

Mraz je že krepko pritisnil. Pravo jesensko vreme je, ki obeta hladno, zelo hladno zimo. Kurilna sezona se je že pričela, pogrelo pa nas je marsikdaj že prej, preden smo se lahko stisnili k radiatorju; še zlasti od nadnem dvigu cen za usluge, ki nas morda prikrajšajo še za eno zadnjih oblik rekreacije (za zgodnje prekljanje, ko zaradi pokvarjenega dvigala nosimo kurjavo v višja nadstropja sodobnih stanovanjskih blokov). Pogrelo nas je, pa tudi zmrazilo. Zlasti sedaj, ko ugotavljamo, da centralna kurjava ponekod še vedno ne greje tako, kot bi morala.

Stanovalci hiš Slape - Rjava cesta imajo pravico, da niso ravno najbolj zadovoljni z ukinjeno rekreacijo, saj si gotovo mnogi med njimi znova želijo dobrega starega premoga. Stro-

ški kurilnice nasproti drugim podobnim kurilnicam so namreč za ok. 15 % višji in kot poudarjajo, je to verjetno najdražja kurilnica v Jugoslaviji. Poleg tega pa gretje ni tako, kot bi moralo biti! Veliko toplote se namreč izgubi na poti od kurilnice do stanovanj, ker kurilnica ni tehnično brezhibna.

Večkrat je močno grela na eni strani blokov, tako da je bilo skoraj nevzdržno, na drugi strani blokov pa je bilo mraz, da je bilo prav tako nevzdržno; včasih pa je bilo obratno.

Stanovalci so se zato dvakrat srečali s predstavniki podjetja FOND, ki z gradbami upravlja, postavili so vrsto vprašanj in na nekatere dobili tudi odgovore, toda stanje se ni bistveno spremenilo. Še vedno se

namreč najdražje (ne) grejejo. Zmenili so se tudi za sestanek z GP Obnove, vendar nam rezultat pogovorov zaenkrat še ni znan.

Kurilnica, ki obratuje že drugo sezono, še vedno nima uporabnega dovoljenja in tehnično še vedno ni brezhibna, kar še povišuje že tako visoke stroške.

Upam, da z našim delom nismo razočarali. Od sebe smo dali vse, kar lahko damo. Delali smo vsi, fantje in dekleta. Bili smo združeni v enem samem tovarištvu z željo:

Obudimo spomin na težke dni naših prednikov, bodimo ponosni, da smo imeli tako slavno preteklost!

DUŠAN KRIČEJ,
VI. gimnazija Moste

namreč najdražje (ne) grejejo. Zmenili so se tudi za sestanek z GP Obnove, vendar nam rezultat pogovorov zaenkrat še ni znan.

Kurilnica, ki obratuje že drugo sezono, še vedno nima uporabnega dovoljenja in tehnično še vedno ni brezhibna, kar še povišuje že tako visoke stroške.

Upam, da z našim delom nismo razočarali. Od sebe smo dali vse, kar lahko damo. Delali smo vsi, fantje in dekleta. Bili smo združeni v enem samem tovarištvu z željo:

Obudimo spomin na težke dni naših prednikov, bodimo ponosni, da smo imeli tako slavno preteklost!

DUŠAN KRIČEJ,
VI. gimnazija Moste

namreč najdražje (ne) grejejo. Zmenili so se tudi za sestanek z GP Obnove, vendar nam rezultat pogovorov zaenkrat še ni znan.

Upam, da z našim delom nismo razočarali. Od sebe smo dali vse, kar lahko damo. Delali smo vsi, fantje in dekleta. Bili smo združeni v enem samem tovarištvu z željo:

Obudimo spomin na težke dni naših prednikov, bodimo ponosni, da smo imeli tako slavno preteklost!